

Františkovo slovo

č.120

Ekumenismus nesmí být slepý k minulosti

O pokrytcích a pokrytectví

Mluvte se svými vnuky, vyzval papež seniory

Papež kázal o konci životního běhu apoštolů a pastýřů

Dát najíst hladovému, dát napít žíznivému

Papež František ke knize dona Prima Mazzolariho

Papež: Adorace je modlitba nejméně známá a nejméně praktikovaná

Jednota církve roste pokorou, mírností a trpělivostí

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Ekumenismus nesmí být slepý k minulosti

Vatikán/ Finsko. Ekumenismus dnes už nepůsobí velké obtíže. Koncept jednoty, který jsme přijali, je natolik široký, že spíše než obtížným úkolem je ekumenismus obohacující zkušeností – říká pastorka Kaisamari Hintikka, zodpovídající za ekumenismus v rámci Světové luteránské federace, která v těchto dnech pobývá v Římě. Vysoce oceňuje postoj papeže Františka, který odsuzuje veškerý proselytismus. Během své návštěvy ve Vatikánském rozhlase zdůraznila, že křesťané mají mít vždy na paměti to, co se dělo v minulosti:

„Ačkoli můžeme společně slavit dary reformace, radost evangelia, kterou sdílíme, je však třeba také nezapomínat na strašné události, k nimž došlo, protože jsme nedokázali řešit teologické spory. Vyústilo to do velké nenávisti, násilí utrpení v Evropě i jinde. Z této historie musíme vyvodit důsledky. Není možné tvrdit, že tu nebyla. Musíme se učit, máje na paměti tato utrpení, a zároveň se soustředit na uzdravení vztahů mezi našimi církvemi na celém světě,“ řekla Vatikánskému rozhlasu představitelka Světové luteránské federace.

Finská pastorka nicméně varuje, že propagátoři ekumenismu musejí pamatovat také na konkrétní očekávání svých věřících. Jedním ze základních postulátů je možnost společného – jak se vyjádřila – „sdílení chleba a vína“.

Kázání z Domu sv. Marty

14.10.2016

O pokrytcích a pokrytectví

Vatikán. Při následování Pána je důležité neklamati sami sebe a nic si nenalhávat, abychom neupadli do pokrytectví – oné duchovní schizofrenie, ve které sice mnohé prohlašujeme, aniž bychom to však praktikovali. Tak by se dalo shrnout ranní kázání z Domu sv. Marty nad dnešním evangeliem (Lk 12,1-7), ve kterém Ježíš vyzývá učedníky, aby se varovali farizejského kvasu. Existuje dobrý a špatný kvas, poznamenal papež František. Kvas, který působí růst Božího království anebo růst jeho pouhého zdání. Kvas totiž vždy vede k růstu – když je dobrý, nabývá hojně a podstatně na objemu a stává se z něj dobrý chléb, dobré těsto – roste dobře. Špatný kvas nevede k dobrému růstu, vysvětlil papež na příběhu ze svého dětství:

“Pamatuji si, že když jsme byli děti, babička o masopustu dělávala sladkosti z velice tenoučkého těsta. Potom je smažila v oleji a to těsto se nafukovalo a nadouvalo, ale když jsme do něj kousli, zase splasklo. Babička nám o tom cukroví, kterému jsme v dialektu říkali “bugie”, tedy lži (česky Boží milosti), povídala: “Vidíte, je to jako se lži – zdá se veliká, ale nic v sobě nemá, ani špetku pravdy a podstaty”. A Ježíš nám říká: “Varujte se farizejského kvasu”. Co je to za kvas? Je to pokrytectví. “Varujte se farizejského kvasu, to znamená pokrytectví”.

Pokrytectví znamená, že se ústy dovoláváme Pána, ale srdce je mu vzdáleno, pokračoval Svätý otec.

“Pokrytectví s sebou nese vnitřní rozdělení – něco říkáme a něco jiného děláme. Je to jakási duchovní schizofrenie. Pokrytec se také přetvařuje – vypadá laskavě a zdvořile, ale za zády svírá dýku. Pomysleme na Heroda – jak dvorně přijal mudrce, ačkoli jej v nitru sužoval strach. A pak jim při loučení řekl – Jen jděte a pak se vraťte, řekněte mi, kde je to dítě, abych se mu šel poklonit! Aby ho šel zavraždit! Pokrytec má dvojí tvář, dokáže předstírat. Ježíš o znalcích Zákona říká: mluví, ale nejednají. A to je další forma pokrytectví – existenciální nominalismus těch, kteří věří, že vše vyřčené už je čin. Tak to není – věci je nutné dělat, nikoli o nich pouze mluvit. Pokrytec je nominalista, který je přesvědčen, že se vše vykoná vyřčením. Pokrytec rovněž není schopen sebeobžaloby – nikdy na sobě nenajde sebemenší

poskvrnu, a proto obviňuje druhé. Vzpomeňme si na třísku a trám...Tak tedy můžeme popsat onen farizejský kvas, kterým je pokrytectví."

V závěru ranní homilie papež František vyzval, abychom dnes zpytovali svědomí a rozpoznali, zda rosteme díky dobrému anebo špatnému kvasu. Ptejme se: V jakém duchu jednám? V jakém duchu se modlím? V jakém duchu se obracím k druhým lidem? V duchu, který buduje, anebo duchu, který vyvane jako vzduch? Důležité je neobelhat sami sebe, nic si nenalhávat, ale říci pravdu.

"Jak pravdivě se zpovídají děti! Děti nikdy, ale opravdu nikdy při zpovědi nevysloví lež, nikdy nemluví o něčem abstraktním. Jsou konkrétní: Udělal jsem to, a to, a to...Když děti stojí před Bohem a druhými lidmi, mluví konkrétně. Proč? Protože mají dobrý kvas, díky němuž rostou tak, jako roste Boží království. Kéž také nám všem Pán dává Ducha svatého a milost jasné myslí, abychom si dokázali říci, jaký kvas působí náš růst, v jakém kvasu jednáme. Jsem poctivý a čitelný člověk, anebo pokrytec?"

15.10.2016

Mluvte se svými vnuky, vyzval papež seniory

Vatikán. Den poté, co nizozemští ministři spravedlnosti a zdravotnictví podali návrh na legalizované usmrcování starých lidí, papež František téměř symbolicky přijal více než sedm tisíc seniorů. Audience se konala u příležitosti Svátku prarodičů, který italský parlament vyhlásil před jedenácti lety a který připadá na 2. říjen – Památku svatých andělů strážných. Dnešními papežovými hosty byli zejména zástupci Národního sdružení starších podnikových zaměstnanců, které na celém italském území čítá zhruba sto tisíc členů.

"Církev hledí na staré lidi s láskou, uznáním a hlubokou úctou. Jsou zásadní součástí křesťanského společenství a společnosti – ztělesňují totiž národní kořeny a paměť. Jste velmi důležití, protože vaše zkušenost je cenným pokladem, který umožňuje nadějeplný a zodpovědný pohled do budoucnosti. Zralost a moudrost, kterou jste během let nashromáždili, může pomoci mladším lidem, podpořit je v růstu, otevřenosti vůči budoucnosti a hledání vlastní cesty. Staří lidé totiž dosvědčují, že také v nejtěžších zkouškách nikdy nesmíme ztrácet důvěru v Boha a lepší budoucnost. Jsou jako stromy, které nadále nesou plody, a navzdory tíži let mohou vnášet originální přínos do hodnotového bohatství společnosti a při stvrzování kultury života."

Zahájil Petrův nástupce promluvu, kterou častokrát přerušoval bouřlivý potlesk. Papež vzápětí vypočítal mnohé nenahraditelné role prarodičů – v rodině, při péči o vnoučata a předávání životních zkušeností, ale také víry, stejně jako ve farnostech a dobrovolnické službě.

"Ve světě, který často mytizuje sílu a vnější zdání, jste povoláni svědčit o hodnotách, jež mají skutečnou a trvalou platnost, neboť jsou vepsány do srdce každého člověka a zaručeny Božím slovem. Právě protože jste lidmi takzvaně třetího věku – či lépe řečeno „jsme“, protože k vám také patřím – máme se zasazovat o rozvoj kultury života. Přinášejme svědectví o tom, že každé životní období je Boží dar, má svou krásu a důležitost, byť může být poznamenáno křehkostí."

Děkuji Pánu za mnohá zdravotnická zařízení, jejich zaměstnance a mnoho rodin, kteří dnes každodenně slouží starým lidem tak, aby mohli důstojně prožít tuto důležitou etapu života, pokračoval Svatý otec.

"Instituce, které přijímají staré lidi, mají být místy lidskosti a láskyplné pozornosti, kde nejslabší lidé nežijí v zapomnění a zanedbanosti, nýbrž zůstávají v živé paměti, docházejí za nimi návštěvy a je o ně pečováno jako o starší bratry a sestry."

Státní instituce a sociální kontext mohou starým lidem značně napomoci v tom, aby se aktivně účastnili na životě společnosti a co nejlépe uplatnili své schopnosti. Zejména však mají dbát na úctu k jejich lidské důstojnosti a vystupovat proti jejich odpisu, vysvětloval papež na příběhu z dětství s obsahem podobným Nerudově „Dědově míse“.

"Je zapotřebí odporovat škodlivé skartační kultuře, která marginalizuje seniory, protože je považuje na nevýkonné. Veřejní činitelé, kulturní, vzdělávací a náboženské instituce i všichni lidé dobré vůle jsou povoláni k budování stále inkluzivnější společnosti. (...) Neplatí – jsi starý, tak se klid! Když je člověk starý, může nám mnohé říci o dějinách, kultuře, životě a jeho hodnotách...Nedopustíme, aby odpis starých lidí nadále pokračoval, ať převáží kultura inkluze."

Zároveň je důležité podprovat mezigenerační vazby, připomněl Svatý otec. „Mluvte se svými vnoučaty“, povzbuzoval přítomné, „možná se vám zdají jinak založení a poslouchají jinou hudbu, ale potřebují vás, vaše slova a moudrost.“

"Rád si čtu o tom, jak Josef s Marií přinesli Ježíška do chrámu – bylo to čtyřicetidenní dítě. Setkali se tam se dvěma starými lidmi, kteří byli moudrostí svého lidu a velebili Boha, že tato moudrost bude pokračovat v onom dítěti. Ježíše přijali v chrámu právě tito dva staří – a nikoli kněz, to se stalo až později. Byli to prarodiče. Přečtěte si to v Lukášově evangeliu, je to moc krásné!"

Kázání z Domu sv. Marty

18.10.2016

Papež kázal o konci životního běhu apoštolů a pastýřů

Vatikán. Dobrý pastýř, který se drží Ježíše a nikoli moci, peněz či spolků, i kdyby byl všemi opuštěn, Pán bude vždycky stát při něm, bude zklamán, ale nebude zahořklý – kázal papež František při mši v kapli Domu sv. Marty.

Papež komentoval druhý list Timotejovi (2 Tim 4,9-17), ve kterém si svatý Pavel z římského vězení stěžuje na svoji opuštěnost a příkoří vytrpěná od bratří a téměř jako žebrák prosí o almužnu. Takové jsou konce apoštolů, podotkl papež.

„Osamocený žebrák, vystavený zášti a opuštěný. Je to však onen velký Pavel, který slyšel Pánův hlas, Pánovo povolání! Ten, který putoval od jednoho konce k druhému, spoustu toho vytrpěl, podstoupil mnoho zkoušek kvůli hlásání evangelia, vysvětlil apoštolům, že si Pán přeje, aby také pohané vešli do církve. Velký Pavel, který v modlitbě vystoupil až do sedmého nebe a slyšel věci, které před ním nikdo neslyšel. Velký Pavel v pokojíku jednoho domu v Římě čekal, jak skončí tento stranický boj uvnitř církve mezi judaizující rigidností a učedníky, kteří jsou mu věrní. Takto se končí život velkého Pavla: zklamáním, nikoli v roztrpčení a zahořklosti, ale ve vnitřní neútěše.“

„Tak tomu bylo u Petra a velkého Jana Křtitele, který osamělý a v úzkostech posílá svoje učedníky, aby se zeptali Ježíše, zda je opravdu Mesiáš, a nakonec mu useknou hlavu z rozmaru jedné tanečnice a ze msty jedné cizoložnice. Tak tomu bylo u Maxmiliána Kolbeho, který zakládal hnutí apoštolátu po celém světě, vykonal spoustu věcí a skončil v cele koncentráku. Když je apoštol věrný – zdůraznil papež – nečeká jej jiný konec než ten Ježíšův. Zůstává mu však nablízku Pán, který jej neopouští, takže v Něm čerpá sílu. Tak umírá Pavel. Takový je zákon evangelia: pokud zrno nepadne do země a neodumře, nepřinese užitek. Pak přijde vzkříšení. Jeden teolog prvních století říkal, že krev mučedníků je semenem křesťanů:

„Zemřít takto, jako mučedníci, jako Ježíšovi svědkové znamená být zrnem, které přinese užitek a naplní zem novými křesťany. Když pastýř žije takto, nezahořkne. Je možná zklamán, ale má jistotu, že při něm stojí Pán. Avšak zaměstnává-li se pastýř ve svém životě jinými věcmi a nikoli věřícími – je například přitahován mocí, penězi a spolčováním – nebude na

konci sám, možná bude mít dědice, kteří budou čekat až zemře, aby viděli, co si mohou odnést.“

Svoji homilii papež František končil slovy:

„Když jdu na návštěvu do domova pro staré kněze nacházím spoustu těchto dobrých kněží, kteří svůj život oddali věřícím. Jsou nemocní, chromí, na invalidním vozíku, ale mají na tváři úsměv. Říkají »Je dobře, mám se dobře, Pane,« protože cítí, že Pán stojí při nich. V jejich zářivých očích je otázka: »Jak to jde v církvi? V diecézi? Jsou povolání?«. A tak až do konce, protože jsou to otcové a svůj život odevzdali druhým. Vraťme se k Pavlovi. Tento osamocený žebrák, oběť zášti je opuštěn všemi kromě Pána Ježíše, a říká: »Pán stál při mně«. Dobrý Pastýř musí mít tuto jistotu, pokud jde Ježíšovou cestou, Pán při něm stojí až do konce. Modleme se za pastýře, kteří stojí na konci svého života a očekávají, že je Pán vezme k Sobě. A modleme se, aby jim Pán dal sílu, útěchu a jistotu, a třebaže vnímají svoji nemoc i opuštěnost, ať je s nimi a jim nablízku. Pán ať jim dodává sílu.“

Generální audience

19.10.2016

Dát najíst hladovému, dát napít žíznivému

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Jedním z důsledků takzvaného „blahobytu“ je to, že přivádí lidi k tomu, aby se uzavírali do sebe, a činí je nevnímavými k potřebám druhých. Dělá se všechno, aby byli oklamáni, když jsou jim prezentovány pomíjivé životní vzory, které za pár let zmizí, jako by náš život byl nějakou módou, jíž je třeba se držet a kterou je třeba odkládat podle sezóny. Tak tomu není. Realita, kterou je třeba přijímat a vyrovnávat se s ní tak, jak je, nás často staví před naléhavé požadavky. Proto je mezi skutky milosrdenství zmínka o hladu a žízni: dávat najíst hladovým, kterých je dnes tolik, a napít žíznícím. Kolikrát nás *média* informují o obyvatelích, kteří trpí nedostatkem potravy a vody, což má vážné důsledky zvláště pro děti.

Veřejné mínění je ovlivňováno určitými zprávami a zvláště obrazy, čas od času se objevují veřejné kampaně stimulující solidaritu. Dávají se velkodušné dary a je tak možné přispět ke zmírnění mnohého utrpení. Tato forma činnosti lásky je důležitá, ale možná se nás netýká bezprostředně. Když však jdeme po ulici a setkáme se s člověkem v nouzi anebo nějaký chudý zaklepe na dveře našeho domu, je to něco docela jiného, protože se neocitáme před nějakým obrazem, ale máme v tom osobní účast. Už neexistuje odstup mezi mnou a jím či ní, a jsem osloven. Abstraktní chudoba nás neoslovuje, ale přivádí k zamyšlení a bédování. Když však vidíme ztělesněnou chudobu v nějakém muži, ženě či dítěti, oslovuje nás! A proto máme sklon vyhýbat se chudým, nepřibližovat se k nim, tendenčně maskovat realitu chudoby a vytvářet si od ní odstup. Osloven jsem tehdy, když se odstup mezi mnou a tím druhým vytratí. Jaká je v těchto případech moje reakce? Odvrátím svůj pohled a jdu dál? Anebo se zastavím k rozmluvě a zajímám se o dotyčného? Pokud tak jednáš, určitě se najde někdo, kdo řekne: „Je to blázen, baví se s chudákem?“. Zjišťuji, zda mohu dotyčného nějak přijmout, anebo se snažím zbavit se jej co nejdříve? Možná, že chce jenom to nejnütnější: najíst a napít. Přemýšlejme chvíli: kolikrát jen odříkáváme „Otče náš“ a vůbec nevěnujeme pozornost slovům: „Chléb vezdejší dej nám dnes“.

V Bibli jeden Žalm říká, že Bůh „dává pokrm každému tvorů“ (Žl 136,25). Zkušenost hladu je tvrdá. Něco o tom ví ten, kdo prožil válku či hladomor. A přece se tato zkušenost denně opakuje a koexistuje vedle přebytku i plýtvání. Stále jsou aktuální slova apoštola Jakuba: „Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: »Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se« - ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné? Stejně tak je tomu s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá“ (Jak 2,14-17), je nečinná a neschopná prokazovat skutkem milosrdenství, lásku. Vždycky je někdo, kdo má hlad a žízeň a potřebuje

mne. Nemohu to delegovat na druhého. Tento chudý potřebuje mne, *moji* pomoc, *moje* slovo, *moje* nasazení. Jsme do toho zapojeni všichni.

Tak také učí evangelní úryvek, ve kterém se Ježíš při pohledu na množství lidí, kteří jej celé hodiny sledovali, obrací na své učedníky otázkou: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“ (Jan 6,5). A učedníci odpoví: „Tady to nejde, rozpusť zástupy...“ Ježíš jim však řekne: „Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst“ (srov. Mt 14,16). Nechal si předložit oněch pár chlebů a ryb, které měli u sebe, požehnal, lámal a rozdělil je mezi všechny. To je pro nás velmi důležité ponaučení. Říká nám, že pokud tu trošku, kterou máme, svěříme do Ježíšových rukou a rozdělíme se s vírou, stane se z ní překypující bohatství.

Papež Benedikt XVI. v encyklice *Caritas in veritate* praví: „Dát hladovým najíst je etickým imperativem pro univerzální církve. [...] Právo na výživu i právo na vodu hraje důležitou roli při uznání dalších práv. [...] Je proto nezbytné, aby rostlo solidární vědomí, které bude pokládat výživu a přístup k vodě za univerzální práva všech lidských bytostí, a to bez rozdílu a jakékoli diskriminace“ (č.27). Nezapomeňme na Ježíšova slova: „Já jsem chléb života“ (Jan 6,35) a „Kdo žízí, ať přijde ke mně“ (Jan 7,37). Tato slova nás všechny věřící provokují k uznání toho, že skrze podání jídla hladovému a nápoje žíznivému vede náš vztah s Bohem, který v Ježíši zjevil svoji milosrdnou tvář.

19.10.2016

Papež František ke knize dona Prima Mazzolariho

Vatikán/Itálie. „Prospěje nám, když si přečteme tyto velmi aktuální stránky z pera odvážného kněze, dona Prima Mazzolariho, a budeme nad nimi rozjímat“, doporučuje papež František v rukopisném úvodu k novému výboru z díla italského kněze a spisovatele. Svazek nazvaný „Slovo chudým“ (*La parola ai poveri*, Edizioni Dehoniane Bologna), který shromažďuje texty z padesátých let, byl dnes večer prezentován v lombardském městečku Bozzolo, místě Mazzolariho dlouholetého farářského působení. Originální, byť někdy těžce stravitelná kázání dona Prima Mazzolariho (1890 - 1959), doléhala také k předešlým papežům. „Byl stále vpředu a kráčel tak dlouhými kroky, že mu člověk nestačil“, prohlásil o leckdy nepohodlné postavě poválečné Itálie papež Pavel VI. Benedikt XVI. z Mazzolariho spisů citoval v roce 2009 na Svatopetrském náměstí při Světovém setkání kněží a podnítil jeho beatifikační řízení (jehož diecézní fáze před rokem skutečně začala, <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=21791>).

Také papež František projevil dobrou znalost Mazzolariho odkazu, když se o něm zmínil jako o kněžském vzoru při zahájení římského diecézního sněmu letos v červnu v bazilice sv. Jana na Lateránu. Papež tehdy citoval z Mazzolariho homilie později knižně nazvané „Náš bratr Jidáš“, kterou farář v Bozzolu pronesl na Zelený čtvrtek roku 1958. Vyzývá v ní ke slitování s „naším ubohým bratrem a zrádcem Jidášem“, který, jak řekl, je jednou z nejtajemnějších postav v pašijovém dění. „Nestyďte se za toto bratrství“, vyzýval tehdy don Mazzolari své farníky. „Já se za něj nestydím, protože vím, kolikrát jsem Pána zradil...Mám rád Jidáše, je to můj bratr. Také dnes večer se za něj budu modlit, protože nesoudím a neodsuzuji – měl bych totiž soudit a odsuzovat sám sebe. Nevzdávám se totiž myšlenky, že Boží milosrdenství vstoupilo také do srdce nebohého Jidáše – v onom Ježíšově láskyplném objetí a oslovení „příteli!“, se kterým se k němu Pán obrací, zatímco Jidáš jej zrazuje svým polibkem“, učil don Primo Mazzolari ve Svatém týdnu roku 1958.

Papež František nyní nicméně neradí jenom k četbě a meditaci Mazzolariho textů, nýbrž v nich spatřuje evangelní proroctví. Italský kněz se totiž věnoval zvláště chudým, vyděděným a nejposlednějším lidem a rovněž takzvaně „vzdáleným“, přičemž se neobával střetů s vládnoucími režimy, zejména fašistickým. „Slovo chudým“ bylo jeho celoživotní motto, kterému se snažil propůjčit hlas publikací obtýdeníku „Adesso“ – „Nyní“ (srov. Lk 22,36). „Připomíná nám“, píše papež František v předmluvě, „že chudí jsou pravým bohatstvím

církve, chudí jsou jedinou záchranou světa! Prosme Pána o milost, abychom viděli chudé, kteří klepají na srdce, a dokázali vyjít sami ze sebe v postoji milosrdenství, a aby tak milosrdenství mohlo vstoupit do našeho srdce.“

Kázání z Domu sv. Marty

20.10.2016

Papež: Adorace je modlitba nejméně známá a nejméně praktikovaná

Vatikán. Abychom Ježíše poznali doopravdy, je zapotřebí modlitby, adorace a uznání, že jsme hříšníci – kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Zdůraznil přitom, že znalost katechismu nestačí k niternému poznání Kristova tajemství.

Papež si vzal podnět z dnešního prvního čtení (Ef 3,14-21), ve kterém apoštol národů prosí Ducha svatého, aby dal Efesanům milost síly, aby Kristus přebýval v jejich srdci. „Tam je střed,“ řekl. „Pavel se hrouží do nezměrnosti Kristovy osoby, ale jak my můžeme Krista poznat a pochopit Kristovu lásku, která přesahuje všechno poznání?“, ptal se papež František.

„Kristus je přítomen v evangeliu a čtením evangelia poznáváme Krista. Činíme tak všichni či přinejmenším nasloucháme evangeliu, když jsme na mši. A studiem katechismu, který nás učí, kdo je Kristus. To však nestačí. Abychom pochopili celou tu šíři a délku, výšku a hloubku Ježíše Krista, je zapotřebí vstoupit do určitého kontextu, modlitby především, jako to činí Pavel: na kolenou. A prosit: Otče sešli mi Ducha, abych poznal Ježíše Krista.“

Abychom Krista poznali doopravdy – pokračoval papež – je nezbytná modlitba. Pavel se však nejenom modlí, nýbrž klaní se tomuto tajemství, přesahujícímu veškeré poznání, a v kontextu klanění o tuto milost prosí Pána.

„Nelze chápat Pána bez tohoto klanění, mlčenlivé adorace. Myslím, že - pokud se nemýlím – právě adorace je modlitbou, kterou nejméně známe a nejméně praktikujeme. Dovolím si říci, že před Pánem, před mystériem Ježíše Krista, ztrácíme čas nejméně. Adorace, klanění. V tomto mlčení a tichu klanění je On Pánem, kterému se klaním.“

A za třetí – řekl dále papež – je pro pochopení Krista nezbytné, abychom si uvědomovali sebe, to znamená uměli obviňovat sami sebe čili uznat, že jsme hříšníci.

„Nelze se klanět, adorat, aniž bychom obviňovali sami sebe. Ke vstupu do tohoto bezedného a bezbřehého moře, kterým je mystérium Ježíše Krista, je zapotřebí těchto věcí. Modlitba: Otče, sešli mi Ducha, aby mne vedl k poznání Ježíše. Za druhé klanět se tajemství, klaněním vstoupit do tajemství. A za třetí obviňovat sebe: »Jsem člověk nečistých rtů«. Kéž Pán daruje také nám tuto milost, kterou Pavel vyprošuje Efesanům, tuto milost poznat a dosáhnout Krista.“

Kázání z Domu sv. Marty

21.10.2016

Jednota církve roste pokorou, mírností a trpělivostí

Vatikán. Pokora, mírnost, trpělivost (srov. Ef 4,1-6) – to jsou tři klíčové postoje, které budují jednotu církve a které Svatý otec František vyjmenoval při dnešní ranní mši. Papež v kapli Domu sv. Marty opětovně vyzval věřící, aby se bránili žárlivosti, zášti a sporům.

„Pokoj vám“. – Papež František vyšel v dnešním kázání z důrazu na Pánův pozdrav, který vytváří pouto, a to pouto pokoje. Tento pozdrav nás sjednocuje, aby nastolil jednotu ducha. Pokud nevládne pokoj, pokud nejsme s to pozdravit se navzájem v širším slova smyslu, tedy mít srdce otevřené v duchu pokoje, jednota nikdy nenastane, poznamenal Petrův nástupce. A toto platí, jak dále upřesnil, pro jednotu ve světě, městech a jejich čtvrtích, v rodinách.

"Duch zla neustále rozsévá rozbroje. Zášť, závist, sváry a pomluvy ničí pokoj, a tím také jednotu. Jak se má křesťan chovat, aby přispěl k jednotě, aby ji našel? Svatý Pavel to říká jasně: žijte způsobem hodným svého povolání, buďte všestranně pokorní, mírní a trpěliví. Osvojme si tyto tři postoje. Pokoru – bez pokory nelze podat pozdravení pokoje. Kde vládne pýcha, panují stálé spory, touha po ovládnutí druhého člověka, povýšenost. Bez pokory neexistuje pokoj a bez pokoje nenastane jednota."

Papež s trochou hořkosti dodal, že už nejsme schopni mluvit mírně, nýbrž jeden na druhého křičíme, anebo se navzájem pomlouváme. Vytratila se něha, řekl. Základem mírnosti je však schopnost navzájem se snášet, jako to říká sv. Pavel: Snášejte se navzájem v lásce. Je třeba být trpěliví, snášet nedostatky druhých a vše, co se nám na nich nelíbí.

"Za první – pokora, za druhé – mírnost, tedy navzájem se snášet, a za třetí – trpělivost. Ono veliké a široké srdce, které všechny pojímá a nikoho neodsuzuje, neulpívá na malichernostech – „ten řekl to a to“, „slyšel jsem, že je to tak či onak“ – nikoli, široké srdce, ve kterém je místo pro každého. Takto se vytvářejí pouta pokoje, toto je hodný způsob chování, který nastoluje pouto pokoje, tvořící jednotu. Tvůrcem jednoty je Duch svatý, avšak pouto pokoje toto utváření jednoty připravuje."

Takový je tedy život hodný povolání, které jsme dostali, pokračoval Svatý otec. Byli jsme povoláni k tajemství – tajemství církve. Papež vyzval k četbě třinácté kapitoly z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům, která nás učí, jak vyhradit prostor Duchu a jaké postoje zaujmout, aby mohl vytvářet jednotu.

"Tajemství církve je tajemství Kristova těla. „Jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všecky a je ve všech“ – to je jednota, o kterou pro nás Ježíš prosí Otce a o níž se máme přičinit vytvářením pouta pokoje. A toto pouto pokoje roste pokorou, mírností, vzájemným snášením a trpělivostí."

Prosme o milost Ducha, abychom toto tajemství církve, které je tajemstvím jednoty, nejenom chápali, ale také naplňovali životem, zakončil papež František dnešní ranní kázání.